

ואני תפלתי לך ה' עת רצון

א.

יהודי שהקב"ה בחר בו להיות בן לעם הנבחר צריך לעשות הכל לשם הסייג. הסייג צריך על מציאות חיים שלמה, שהתורה רוצה שכל היי של יהודי יהיו אחרת, שלא רק ימנע מן האיסור אלא אפילו את ההיתר והמצוה לא יעשה כמצרי וכנעני אלא כבן לעם קדוש לה' אלקיך. ומה העצה לך, איך יביא אדם מפנה בחייו. ע"ז נאמר ואני תפלתי לך ה', פ"י לך ה', היינו להיות בטל לגמרי לך ה', שיבטל עצמו לגמרי להשי"ת בכל עניניו ומעשיו, ובכל דבר תהיה מחשבתו האם זה לרצון ה' או שאין זה לרצונו, ויהיה כולו בטל כאין ואפס להשי"ת. וכן נכלל בלך ה' שיהיה דבוק לך ה' ולא יעשה שום דבר נגד רצונו ית' המקלקל את הדביקה בהשי"ת.

וזהו פ"י ואני תפלתי לך ה' עת רצון, התפילה והבקשה של יהודי בעת רצון היא לך ה', שיזכה למסור עצמו לגמרי ולהתבטל כולו להשי"ת. עת רצון, שיזכה להגיע בעת רצון הגדול של אלול ויוהכ"פ להיות לך ה', למסור כל ישותו להשי"ת, ולא רק בדברים האסורים אלא שאף בדברים המותרים יקיים קדש עצמך במותר לך, שימסור הכל להשי"ת. וכמש"כ בפרי הארץ (פר' בהעלותך) שאם יהודי אינו מקדש עצמו ואינו מוסר הנאותו להשי"ת אז כל הנאה גשמית שנהנה היא נרגן מפריד אלוף שמפרידה אותו מהשי"ת, ונמצא שאינו יכול להגיע לעבודת יוהכ"פ אשר ידוע שאינו מכפר עד שיהודי יהיה בטל לגמרי ודבוק בהשי"ת, שאם אינו מוסר כל תשוקותיו אפילו המותרות להשי"ת הר"ז נרגן מפריד אלוף ואינו יכול להיות דבוק בו ית'. ולא כמו התפיסה הפשוטה של בנ"א בר"ה ויוהכ"פ שניתנו רק לתשובה ולכפרת עוונות, אלא הינם זמן שבו צריך יהודי למסור את כל אשר יש לו להשי"ת, וזה תכלית הימים הק' שיבטל עצמו הוא וכל כוחותיו וכל אשר יש לו להשי"ת. וזהו ואני תפלתי לך ה' עת רצון, בעת רצון תפלתי היא לך ה', שכל התשוקה

ואני תפלתי לך ה' עת רצון אלקים ברב חסדך עניי באמת ישעך. צ"ב למה בתחילה כתיב לך ה' בשם הוי"ה שהוא שם הרחמים ואח"כ כתיב אלקים שהוא שם הדין.

והענין. דהנה ענין אלול הוא א'ני ל'דודי ו'דודי ל'י. ופ"י אני לדודי, שמבטל עצמו ומוסר כל תשוקותיו לדודי, שזו תכלית העבודה של חודש אלול חודש הרחמים שנתן הקב"ה ליהודי להכין עצמו לראש השנה ויוהכ"פ. וכמש"כ בקדושת לוי (עניני ר"ה) ידוע שיום הכפורים אינו מכפר עד שיבטל את עצמו הוא וכל כוחותיו וכל אשר יש לו להשי"ת, שהוא ענין ביטול הישות שמבטל את כל עניני עוה"ז שלו להשי"ת. והיינו שאם רק עושה תשובה גרידא עדיין אין זה כלום, אלא צריך שיבטל כל אשר יש לו להשי"ת. וע"ז ודודי לי, הקב"ה מתנהג עם יהודי מדה כנגד מדה, ואם עושה את ההתחלה של אני לדודי, שמוסר את כל האני לדודי, מתקיים בו ודודי לי, שהקב"ה נותן לו כפרת עוונות וממלא כל משאלותיו ובקשותיו.

ובכלל אני לדודי, דהנה בענין התשובה יש תשובה על חטא מסוים, ששב ואומר אנא ה' חטאתי עויתי פשעתי ועשיתי כך וכך וכו', ויש תשובה כללית על כל מציאות החיים, שאדם חי את חייו לא כרצון ה' ורוצה לעשות מפנה בחייו. וכהא דאיתא בספ"ק עה"פ כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם שמה וכמעשה ארץ כנען אשר אני מביא אתכם לא תעשון, שקשה מה בא פסוק זה לומר, שהרי להלן נתפרשו כל האיסורים בפרטם, אלא שבא לומר שגם את המעשים המותרים שאין בהם צד איסור לא יעשה יהודי כדרך שהמצרי והכנעני עושים זאת, כי עם קדוש אתה לה' אלקיך וכמעשה ארץ מצרים לא תעשון. המצרי כל מה שעושה עושה לעצמו, אבל

ימלך
ופים
זאת
שינוח
. ואז
סדר
מצוה
:אשר
א"ל,
מיד,
ימעא
אח"כ
וואיך
אליו.
אורה
להיפך
יאמר
ות כל
ציאות
ואילו
חוטא

ל' אחד
משהו
אחרות
השגות
לעומת
כן הרי
מסוגל
בד על

תהיה רק לך ה', ובכל עובדא שעושה יחשוב האם יהיה מזה נז"ר להקב"ה, והאם אין זה נרגן מפריד אלוף.

וכאשר מקיים ואני תפילתי לך ה', שהוא וכל אשר יש לו בטלים להשי"ת בבחי' אני לדודי, או ודודי לי, ואלקים ברב חסדך ענני באמת ישעך, שגם מדת הדין בחי' אלקים תסכים שכרב חסדך ענני באמת ישעך. וכמש"כ הרמב"ם במו"נ (מובא באריכות ביסה"ע ח"ב פ"ג) שכאשר יהודי דבוק בהשי"ת ברוב אהבה, אז גם הקב"ה עמו ולא יאונה לו כל רע, אך אם מחליש את הדיבוק שאינו משקיע לחזק את האני לדודי, גם היחס של הקב"ה אליו הוא באותו אופן, שכאשר אתה אינך עמו לכן הוא אינו עמך.

אמנם האדם עומד ותוהה איך יהיו לבקש על מדרגה גדולה כזו שיהיה בטל להשי"ת, שהרי אלו הם ענינים גבוהים מאד וקשים מאד, ויהודי חושב לעצמו איך הוא יכול להתרומם לדרגות געלות כאלו שיהיה כולו לה' הוא וכל אשר יש לו וכל כחותיו מכף רגלו ועד ראשו. ומלבד זאת הרי יודע את חשבונו, הפעמים הרבות שרצה וניסה לחולל מפנה בעצמו ואחרי הכל שב לכמות שהיה, והרי זה מפילו ביאוש. ואם אמנם אליבא דאמת הרי ע"פ תורה אין מקום כלל לחשבון זה, דמאי נפק"מ אם כבר התחיל פעם וניסה או לא, אכן באדם עצמו הר"ז מביא לרפיון ידים, ואיך ירהיב עוז בנפשו לבקש לך ה' שרוצה להתבטל לגמרי להשי"ת. ע"ז נאמר "עת רצון", כאשר נמצאים בעת רצון אפשר לבקש. ויומא קגריים, העת רצון של חודש אלול, שארבעים יום אלו נעשו לכך שיהודי ימסור עצמו בבחי' אני לדודי. יש שאדם מבקש בקשות קטנות משום שמצד הנותן אין העת ראוי לבקש בקשות יותר גדולות, ויש שמצד האדם בעצמו השגותיו קטנות ואינו מסוגל לבקש גדולות, אבל כאשר עומדים בעת רצון אז הזמן לבקש את התפלות הגדולות ביותר, ואני תפילתי לך ה'. יהודי מרגיש את אפסיותו שאינו כלום, אך כשנמצא בעת רצון הגדול הזה בקשתו היא לך ה'. ובעת רצון הגדול הזה של השנה שום

בקשה איננה בכלל גדולות אתה מבקש, ורק היצה"ר מבלבל את האדם שלא יעריך נכונה את גדלות העת רצון.

וכמו שיש עת רצון כך מקום הקודש מעורר רצון. וכלשון הרה"ק רבי איצ"לה קוידנבר מתלמידי הרה"ק רבי מגדל מויטבסק זי"ע, הקב"ה עוזר, צדיקים עוזרים, צדיקים מעוה"ז וצדיקים מעולם העליון עוזרים. ומקום הקודש ציון הרשב"י זיע"א שאנו נמצאים בו בודאי מעורר רצון. אלקים ברב חסדך ענני באמת ישעך, יש ענינים הנוגעים לכל יחיד ויש ענינים הנוגעים לכלל ישראל, כלל ישראל נמצא בעת צרה גדולה, ולא יכולה להיות שום ישועה אחרת כי אם ישועה אמיתית, שאין ישועה לחצאין. ואנו מתפללים בזכותי דרבי שמעון שירעיש עולמות בשם כל ישראל שהקב"ה ישלח לנו ישועה אמיתית, גאולה שלמה שיתגדל ויתקדש שם שמים.

והנה כמבואר בר"ת של אלול אני לדודי ודודי לי, שכאשר יהודי מקיים אני לדודי, מתקיים בו ודודי לי. דרך התשובה היא אני לדודי, שיבטל כל האנוכיות לדודי, כל חיי האדם סובכים סביב אנוכיותו וכל מגמתו למלא ולהשביע רצונו האנוכי, ותפקידו למסור ה"אני" לדודי להשי"ת, ולעומת זה ודודי לי, שהקב"ה נותן לו מדה כנגד מדה שכל מהותו מתעלה ומתקדשת. והוא ע"ד שאתחיל לגבי עבירה עין רואה והלב חומד וכלי המעשה גומרים, הרי כמ"כ לצד הקדושה שכאשר דודי לי אז כולו מתקדש והקב"ה נותן לו מדה כנגד מדה את כל הדברים הללו אף על פי שאינו הגון וכדאי לכך, עין רואה הוא כמש"נ שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה, כמו שפירשנו בזה שאין הכוונה שרק אם מסתכלים לשמים רואים מי ברא אלה שהרי גם מכל בריאה בארץ רואים מי ברא אלה, אלא שאו מרום עיניכם פי' תסתכלו במבט שמיימי עליון ואז תראו מי ברא אלה. והלב חומד כמ"ד צמאה נפשי לאלקים, שמקבל חמדה ותשוקה להשי"ת, וכלי המעשה גומרים בבחי' כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך, שכאשר צמאה נפשי לאלקים אז כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך. ולמדרגה זו זוכה יהודי כאשר